

delfia, Miss Yhlen, forøvrigt svensk af Fødsel, og beklagede overfor hende, at ingen Kvinde i Danmark havde begyndt paa det medicinske Studium. Da Miss Yhlen nogle Aar senere kom i Brev-vexling med Frøken Nielsine Nielsen, senere Danmarks første kvindelig Læge, som dengang ønskede at komme til at studere ved Københavns Universitet, raadede hun hende til at henvende sig til Fenger, hvilket Raad Frøken Nielsen efterkom.

Dette Skridt blev af Betydning for hende, ligesom ogsaa for de senere kvindelige Medicinere. Hun fandt i Fenger en Raadgiver og Beskytter, som aldrig blev træt af at hjælpe hende til Rette med Planlæggelsen af hendes Studier. Fenger indgav selv personlig hendes Ansøgning til Ministeriet for Kirke og Undervisning om Understøttelse til at blive Student, og senere studere Lægevidenskab ved Universitetet. Ansøgningen var ledsaget af Fengers varme Anbefaling. — Det var i Anledning af denne Ansøgning, at Konsistorium forlangte det lægevidenskabelige Fakultets Erklæring om Sagen, og fra Professor Saxtorph modtog et Separatvotum, som gik stik imod det øvrige Fakultets Kendelse og bl. a. indeholdt disse berøgtede Ord:

»Vistnok kan man indvende mod mig, at Staten paa en Maade kan siges at tage Uanstændigheden under sin Beskyttelse, naar den tillader og ordner Prostitutionsvæsenet, men dette betragtes vel nutildags som et nødvendigt Onde, medens kvindelige Læger kunne kaldes et aldeles unødvendigt Onde, hvilket enhver dansk Mand vistnok maa ønske sit Land forskaanet for.«

Saa forskelligt saa to samtidige, lige fremragende Videnskabsmænd paa den samme Sag.

Fenger oplevede ikke at se Danmarks første kvindelige Læge. Da

Frøken Nielsen havde taget første Del af sin Embedseksamen, besøgte hun ham og blev modtagen med megen Hjertelighed, men det var sidste Gang de saas. Fenger var allerede dengang en syg Mand og havde maattet tage sin Afsked som Finansborgmester. Den 1. September 1884 døde han.

I sin Egenskab af Borgmester havde han ogsaa aabnet Kvindernes en anden Virksomhed, nemlig som Skrivere under Magistraten, men først og sidst vil han dog af Kvindesagens Venner blive mindet som den, der stod ved Mathilde Fibigers Side som hendes Ven og Beskytter lige til hendes Død.

Da hun havde kæmpet sin haarde Sjælekamp til Ende, den, der kostede hende hendes Ungdoms fagreste Drøm om en Livsbane som Forfatter og maaske ogsaa gav hendes Helbred det Knæk, hun aldrig skulde forvinde, og da hun efter at have overstaaet et langt og farligt Sygeleje paa Frederiks Hospital sad i sit lille Kammer, hvor Forstuen adskiltes fra den øvrige Stue ved et Skab, som tillige tjente hende til Køkken, da kom Fenger til hende som hendes gode Ven og Læge, »som aldrig gav mig noget Raad, der var saa dyrt, at jeg ikke kunde følge det«. Og dog vidste Fenger godt, at den Sygdom, som undergravede hendes Livskraft, var Sult. Det var da ogsaa ham, som sluttelig satte hende paa den Plads, hvor hun paa én Gang kunde bjerpe Livet og virke i sin Idés Tjeneste, idet han skaffede hende Ansættelse som den første Kvinde indenfor Telegrafvæsenet (ved Stationen i Helsingør). I »Clara Rafaels Breve« havde Mathilde Fibigers Idé alene omfattet Kvindens indre Frigørelse til aandelig Selvstændighed, Tanken om en ydre Frigørelse havde dengang nærmest budt hende imod. Hun har selv senere erkendt sin Fejltagelse.

»Da jeg udgav »Clara Rafael«,

kendte jeg ikke Livet, som det er paa Jorden. Havde jeg kendt det, vilde jeg ikke have stillet mig i det Forhold dertil. Jeg gik til en fejl Dør, kom der, hvor jeg ikke vilde hen, og kunde ikke gøre andet end at se at slippe ud igen efter nogle inderlig godt mente Forsøg paa at finde mig til Rette.«

Fenger havde nu ført Mathilde Fibiger til den rette Dør: givet hende en praktisk Opgave, hvorved hun kunde tjene sit aandelige Formaal: hendes Arbejde i Telegrafvæsenets Tjeneste blev hendes Indlæg i Kvindesagen, som hun skriver i et Brev i Anledning af Dansk Kvindesamfunds Stiftelse.

Fra Helsingør blev hun i Begyndelsen af 1869 forflyttet til Ny-sted, hvor hun fik sin egen Station at lede kun med et Telegrafbud til Hjælp.

Her oplevede hun samme Sommer den store Glæde, som hun altid i Tankerne vendte tilbage til, Fenger besøgte hende. Han overnattede i Gæstgivergaarden og tog hende Søndag Eftermiddag med ud paa en Køretur til Barritsgaard, hvor hun havde tilbragt saa mange af sin Barndoms glædeste Dage.

Sammen staar de af Vognen og gaar op gennem de lange Alléer, ser paa Afstand den lave Bygning, under hvis Tag hun har tilbragt saa lykkelige Timer, det gamle Kastanietræ, Lysthuset, hvor hendes Moder sad med sit Strikketøj og Ilia med sin Skitsebog, mens Børnene legede omkring de runde Bede.

»Fred og Glæde fyldte mit Hjerte,« skriver hun i et Brev om dette Besøg. »Usigelig Glæde over, at jeg kom dertil igen paa den Maade.«

Og denne Glæde blev den sidste, hendes gode Ven skaffede hende. Faa Aar efter var hendes Lidelsesgang her paa Jorden endt; men vi kan følge Fengers Vennespor lige til hendes Grav paa Kirkegaarden